

УДК 342.9 (477)
DOI <https://doi.org/10.32782/39221364>

Кубатко К. В.,
*здобувач кафедри адміністративного та господарського права
Запорізького національного університету*

ПОНЯТТЯ ТА ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ У СФЕРІ ФОРМУВАННЯ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ СУДДІВСЬКОГО КОРПУСУ УКРАЇНИ

CONCEPTS AND GENERAL CHARACTERISTICS OF PUBLIC ADMINISTRATION IN THE FIELD OF FORMATION AND FUNCTIONING OF THE JUDICIAL CORPS OF UKRAINE

Наукова публікація присвячена аналізу поняття та загальній характеристиці публічного адміністрування у сфері формування та функціонування суддівського корпусу України.

Акцентовано увагу на відсутності окремого дослідження публічного адміністрування у сфері формування та функціонування суддівського корпусу в Україні, що обумовлює теоретичну та практичну значимість проведення такої наукової роботи.

Зазначається, що публічне адміністрування по суті є регламентованою правом діяльністю публічної адміністрації, тобто комплексом послідовних юридично значущих дій суб'єктів владних повноважень, спрямованих на реалізацію публічних та приватних цілей (інтересів) учасників правовідносин.

Формулюється висновок про те, що публічне адміністрування в масштабах країни є складним механізмом реалізації управлінських функцій держави суб'єктами владних повноважень, наділеними для цього відповідною компетенцією згідно із чинним законодавством.

Також зазначається, що поняття «публічне адміністрування» більшою мірою стосується відносин між суб'єктами владних повноважень (публічною адміністрацією) та громадянами (а також іноземними громадянами та особами без громадянства), і полягає у наданні адміністративних послуг та вирішенні адміністративних справ з метою забезпечення реалізації та захисту прав фізичних осіб (зовнішні відносини публічної адміністрації).

Охарактеризовано напрями (підвиди) публічного адміністрування у сфері формування та функціонування судового корпусу України.

Вказується на перспективність подальшого дослідження даної тематики з метою формулювання пропозицій щодо удосконалення національного законодавства та юридичної практики у даній сфері суспільних відносин.

Ключові слова: *суддівський корпус, публічна адміністрація, судова влада, правосуддя, державне управління, суб'єкти владних повноважень, публічне адміністрування, принципи, співвідношення, удосконалення.*

The scientific publication is devoted to the analysis of the concept and general characteristics of public administration in the field of formation and functioning of the judicial corps of Ukraine.

Attention is focused on the lack of a separate study of public administration in the field of formation and functioning of the judicial corps in Ukraine, which determines the theoretical and practical significance of conducting such research.

It is noted that public administration is essentially a legally regulated activity of public administration, namely a complex of consecutive legally significant actions of subjects of power, aimed at the realization of public and private goals (interests) of participants in legal relations.

The conclusion is formulated that public administration on a state scale is a complex mechanism for the implementation of state management functions by the subjects of power empowered for this purpose in accordance with the current legislation.

It is also noted that the concept of «public administration» to a greater extent refers to the relationship between subjects of power (public administration) and citizens (as well as foreign citizens and stateless persons), and consists in the provision of administrative services and the resolution of administrative cases in order to ensure the implementation and protection of the rights of individuals (external relations of public administration).

The directions (subspecies) of public administration in the field of formation and functioning of the judicial corps of Ukraine are characterized.

It is pointed out the perspective of further research on this topic with the aim of formulating proposals for improving national legislation and legal practice in this area of public relations.

Key words: *judicial corps, public administration, judicial power, justice, public administration, subjects of power, principles, correlation, improvement.*

Вступ. Дослідження будь-якого питання починається з визначення поняття та загальної характеристики предмета наукового аналізу, а також визначення його співвідношення з іншими категоріями наукової доктрини. Поняття «публічне адміністрування» як достатньо нова категорія доктрини адміністративного права вживається майже у всіх сучасних дослідженнях, проте лише деякі науковці ставили перед собою питання щодо співвідношення між поняттями «публічне адміністрування» та «державне управління», а також іншими категоріями адміністративного права.

Питання публічного управління та публічного адміністрування досліджуються в роботах фахівців у сфері адміністративного права, зокрема, В. Авер'янова, О. Бандурки, В. Бевзенка, Ю. Битяка, М. Віхляєва, С. Гайдученка, В. Галуцька, Н. Губерської, В. Доненка, Р. Калюжного, Т. Коломоєць, В. Колпакова, А. Комзюка, О. Кузьменко, В. Курила, Д. Лученка, П. Лютікова, Р. Мельника, О. Миколенка, Д. Приймаченка, С. Стеценка, В. Тильчика, О. Червякової, С. Чернова та інших відомих науковців.

Серед останніх праць, присвячених співвідношенню понять «державне управління» та «публічне адміністрування», слід відзначити роботи І. Бінько «Публічне управління і публічне адміністрування: співвідношення понять» [1], Є. Жукової «Публічне адміністрування та державне управління: особливості співвідношення» [2], О. Вольської «Публічне управління як системне явище в сучасному суспільстві» [3].

Різні аспекти формування та функціонування суддівського корпусу в Україні, організацію судової влади в цілому досліджували в своїх працях А. Алексеєва, В. Городовенко, В. Гудима, І. Коваленко, В. Кравчук, С. Прилуцький, І. Русакова, Л. Скомороха, Н. Слободяник, В. Єгорова, Ю. Полянський, Б. Футей, С. Степанов, В. Шишкін та інші.

Проте системному аналізу поняття «публічне адміністрування у сфері формування та функціонування суддівського корпусу Украї-

ни» в контексті його співвідношення із науковою категорією «державне управління» приділена ще недостатня увага, що актуалізує необхідність проведення даного дослідження. Крім того, відсутність окремого дослідження публічного адміністрування у сфері формування та функціонування суддівського корпусу України обумовлює теоретичну та практичну значимість проведення такої наукової роботи.

Постановка завдання. Метою публікації є аналіз поняття та загальна характеристика публічного адміністрування у сфері формування та функціонування суддівського корпусу в Україні.

Методологія публікації спирається на поєднання філософських (включаючи методи діалектики та метафізики), загальнонаукових та спеціально-юридичних методів дослідження, серед яких більшою мірою застосовуються закони діалектики, системний та структурно-функціональний методи, прийоми логічного методу (аналіз, синтез, дедукція та індукція), метод юридичної догматики та метод порівняння.

Результати дослідження. Дослідження публічного адміністрування у сфері формування та функціонування суддівського корпусу України потребує в першу чергу визначення змісту категорії «публічне адміністрування» та її співвідношення з іншими поняттями доктрини адміністративного права.

Слід відзначити, що «публічне адміністрування» є достатньо новим поняттям в науці адміністративного права і фактично є похідним від категорії «публічна адміністрація», яка прийшла на заміну категорії «органи державної влади та місцевого самоврядування». Поява нових категорій пов'язана із зміною доктринального підходу до розуміння поняття та сутності держави, її призначення та основних функцій. Так, поняття «органи державної влади» в суспільній правосвідомості часто асоціюється з каральним механізмом радянської держави, який представляв собою чітку ієрархічну систему, підпорядковану партійним інтересам керівництва держави з нав'язаною безальтернативною комуністичною ідеологією.

З розпадом радянської «імперії» почався стрімкий розвиток національної науки. В той же час, український народ зробив свій геополітичний вибір – інтеграцію в Європейське Співтовариство, в якому ключовим поняттям адміністративного права є категорія «public administration», тобто держава розглядається не як система органів влади, які обслуговують інтереси правлячої верхівки, а як система органів публічної адміністрації, які надають сервісні (адміністративні) послуги населенню, задовольняючи тим самим і публічні, і приватні інтереси учасників правовідносин.

Таким чином, публічне адміністрування по суті є регламентованою правом діяльністю публічної адміністрації, тобто комплексом послідовних юридично значущих дій суб'єктів владних повноважень, спрямованих на реалізацію публічних та приватних цілей (інтересів) учасників правовідносин.

Доцільно виділити та охарактеризувати основні ознаки, які відрізняють публічне адміністрування від державного управління:

– по-перше, державне управління пов'язано із владним адміністративно-управлінським впливом на суспільні відносини, коли основними засобами правового регулювання виступають правові заборони та зобов'язання, тобто переважає імперативний метод, в той час коли публічне адміністрування використовує більшою мірою диспозитивний метод, надаючи громадянам право самим обирати ту чи іншу модель дозволеної правової поведінки;

– по-друге, метою державного управління є правопорядок та режим законності які самоціль, в той час коли метою публічного адміністрування є задоволення публічних та приватних інтересів учасників суспільних відносин, а режим законності розглядається лише як один із інструментів досягнення поставленої мети (правопорядок є логічним наслідком дотримання режиму законності, а не частиною партійної ідеології чи декларативним лозунгом);

– по-третє, суб'єктами державного управління виступають лише органи державної влади та місцевого самоврядування, наділені делегованими повноваженнями, в той час коли суб'єктами публічного адміністрування виступають і суб'єкти владних повноважень, і інститути громадянського суспільства, сер-

вісні служби, недержавні центри надання адміністративних послуг, які уповноважені на здійснення такої діяльності згідно із чинним законодавством;

– по-четверте, в процесі державного управління домінує принцип централізації та чіткого ієрархічного підпорядкування органів державної влади (жорстка вертикаль влади), а в концепції публічного адміністрування ставка робиться на децентралізацію, розширення повноважень органів місцевого самоврядування, мінімізацію ролі чиновників та автоматизацію процесів надання адміністративних послуг;

– по-п'яте, державне управління асоціюється із жорстким каральним механізмом як гарантією дотримання владних приписів наказового характеру, в той час як публічне адміністрування використовує більшою мірою правові стимули, коли дотримуватися норм законодавства вигідніше, ніж його порушувати (наприклад, засобом протидії правопорушенням є не збільшення штрафних санкцій, а профілактична діяльність, правова освіта та виховання, створення альтернативних правових шляхів реалізації публічних та приватних інтересів; зокрема, краще усунути причини корупції, аніж вести перманентну боротьбу з нею).

На думку Є. Жукової, відмінність між публічним адмініструванням і державним управлінням полягає у наступному: а) державне управління виступає засобом впливу держави на суспільство і громадян для досягнення передусім інтересів держави, натомість публічне адміністрування є насамперед способом задовольнити інтереси фізичних та юридичних осіб, за допомогою наявного у публічної адміністрації потенціалу (правового, фінансового, кадрового, інформаційного тощо); б) державне управління не передбачає або ігнорує зворотний зв'язок із суспільством та окремими соціальними групами стосовно схвалення окремих рішень чи державних політик та їх зміни у разі несхвалення громадянами, тоді як публічне адміністрування має своєю невід'ємною ознакою систематичне вивчення рівня задоволення суспільством і громадянами діями публічної адміністрації і удосконалення її діяльності залежно від отриманого зворотного зв'язку; в) державне управління завжди політизоване,

в основі всіх його заходів лежать політичні рішення, а публічне адміністрування є деполітизованим технократичним процесом виконання публічною адміністрацією своїх завдань, необхідних для забезпечення потреб та інтересів суспільства і громадян (або, щонайменше, прагне до деполітизованості та технократичності); г) для державного управління характерним є суб'єкт-об'єктний підхід, за якого держава активно змінює поведінку та свідомість громадянина, а для публічного адміністрування – суб'єкт-суб'єктний, партнерський, де держава і громадянин постають як рівноправні учасники суспільних відносин, спрямованих на забезпечення життєдіяльності суспільства, забезпечення прав та інтересів фізичних та юридичних осіб [2, 139-140].

Важливо також визначити основні принципи публічного адміністрування, які також відрізняють його від концепції державного управління. Так, до основних принципів публічного адміністрування слід віднести:

- принцип верховенства права, який фактично складається з трьох основних принципів, а саме, принципу верховенства прав і свобод людини над іншими правовими цінностями, принципу верховенства норм Конституції як Основного Закону над нормами інших нормативно-правових актів, а також принципу верховенства норм ратифікованих законодавчим органом влади міжнародно-правових договорів, конвенцій над нормами національного права;

- принцип рівності всіх перед законом, що передбачає неприпустимість дискримінації громадян за ознаками національної, расової, політичної чи соціальної приналежності (реалізація даного принципу фактично означає відсутність проявів корупції в процесі здійснення публічного адміністрування);

- принцип верховенства закону, який означає верховенство норм законів над нормами підзаконних (відомчих) нормативно-правових актів, які приймаються на підставі, у відповідності та на виконання законів України; крім того, згідно із цим принципом всі найважливіші суспільні відносини повинні регулюватися саме законами, які приймаються в особливому порядку виключно законодавчим органом публічної адміністрації;

- принцип об'єктивності, якій передбачає прийняття рішення суб'єктом владних повноважень у конкретній адміністративній справі виключно на підставі перевірених фактів, офіційних документів (наданих особисто суб'єктом звернення або за належним чином посвідченим дорученням) у чіткій відповідності до встановленої законодавством процедури з урахуванням всіх об'єктивних чинників, які впливають або можуть вплинути на прийняття рішення у справі, а також за відсутності конфлікту інтересів (суперечності між приватним інтересом особи та її службовими чи представницькими повноваженнями, що впливає на об'єктивність або неупередженість прийняття рішень, або на вчинення чи невчинення дій під час виконання зазначених повноважень);

- принцип децентралізації у поєднанні із принципом субсидіарності, що передбачає розширення повноважень місцевих органів публічної адміністрації, які найбільше наближені до населення, та передачу справи для вирішення у вищій інстанції лише у виключних випадках (у разі особливої складності або міжрегіонального характеру), тобто кожен вищий рівень публічної адміністрації є субсидіарним, допоміжним по відношенню до нижчого рівня;

- принципи субординації та координації, які передбачають діяльність суб'єктів владних повноважень виключно в рамках передбаченої законом компетенції із врахуванням напрямів (цілей) загальнодержавної політики та адміністративної практики, що має виражатися, зокрема, у дотриманні європейських стандартів надання адміністративних послуг та вирішенні адміністративних справ у координації з іншими суб'єктами владних повноважень задля комплексного та оптимального задоволення публічних та приватних інтересів учасників суспільних відносин;

- принцип оперативності, що передбачає дотримання розумних строків вирішення адміністративних справ та надання адміністративних послуг, що досягається завдяки автоматизації публічного адміністрування, використанню електронних черг, терміналів самообслуговування та наданню послуг в онлайн режимі із застосуванням Єдиного порталу державних послуг «Дія»;

– принцип «єдиного вікна», що дозволяє здійснювати публічне адміністрування у різних сферах суспільного життя у найбільш зручних для населення місцях, де розміщуються Центри надання адміністративних послуг, термінали самообслуговування, тобто особа має можливість вирішити всі свої нагальні питання за однією адресою, звернувшись до одного-двох спеціалістів;

– принцип підконтрольності публічного адміністрування інститутам громадянського суспільства, що передбачає здійснення ефективного громадського контролю діяльності суб'єкті владних повноважень у сфері прийняття адміністративних рішень і надання адміністративних послуг та забезпечується діяльністю «прозорих офісів», відеоспостереженням в приміщеннях Центрів надання адміністративних послуг та інших місцях здійснення публічного адміністрування, розміщенням повної інформації про діяльність суб'єктів владних повноважень на офіційних веб-сайтах органів публічної адміністрації тощо (наприклад, можливість візуального спостереження за процесом проходження митного контролю суб'єктом підприємницької діяльності);

– принцип пропорційності, що означає відповідність витрачених людських та матеріальних ресурсів для вирішення питання (масштабів прийнятих рішень та способів їх реалізації) цілям публічного адміністрування;

– принцип ефективності, який передбачає досягнення максимальних результатів публічного адміністрування (оптимального задоволення всіх публічних та приватних інтересів учасників суспільних відносин), що відображається у високій оцінці громадянами діяльності органів публічної адміністрації (в процесі персональних анонімних опитувань) та високому рівні довіри до механізму публічного адміністрування в цілому, встановленому за результатами незалежних соціологічних досліджень;

– принцип зворотного зв'язку, який передбачає комунікацію суб'єкта владних повноважень із громадянами за допомогою використання телефонів «гарячої лінії», електронної пошти, месенджерів соціальних мереж тощо, з метою оперативного повідомлення про стан розгляду питання, звернення, надання послуги

та отримання, у разі необхідності, додаткової інформації;

– принцип соціальної справедливості, який спрямовує діяльність публічної адміністрації на досягнення соціального компромісу, змістом якого є гармонійне задоволення публічних та приватних інтересів учасників правовідносин, а також піклування про найменш захищені категорії населення (реалізація даного принципу може певною мірою порушувати принцип рівності всіх перед законом, адже в процесі здійснення публічного адміністрування перевага може надаватися певним соціально незахищеним категоріям громадян – інвалідам, сиротам, багатодітним родинам тощо).

Науковці виділяють також такі принципи публічного адміністрування як незловживання владою (діяльність суб'єктів публічного адміністрування має здійснюватись тільки у межах, правилах і процедурах, які дозволені і чітко прописані в чинному законодавстві), службова співпраця (надання допомоги різними відомствами під час підготовки адміністративних рішень), пріоритет державної політики (політика служить формою узагальнення та вираження інтересів окремих соціальних груп чи суспільства загалом), демократія (публічне адміністрування та управління здійснюються за згоди тих, ким управляють), системний підхід (організація публічного адміністрування як системи, забезпечення її функціонування та розвитку), централізм на демократичній основі (механізм делегування владних і управлінських повноважень на підставі розділення центрів влади і прийняття рішень) [4, с. 261-262].

Таким чином, публічне адміністрування в масштабах країни є складним механізмом реалізації управлінських функцій держави суб'єктами владних повноважень, наділеними для цього відповідною компетенцією згідно із чинним законодавством, а основною метою такої юридичної діяльності є забезпечення реалізації публічних та приватних інтересів учасників правовідносин.

Слушну думку щодо співвідношення понять публічне адміністрування та державне управління висловлює І. Бінько. Так, на його думку, публічне адміністрування за своєю природою спрямоване на досягнення остаточної мети механізму державного управління – ефектив-

ну реалізацію прав, свобод та охоронюваних законом інтересів. Діяльність людини, як носія прав та свобод, характеризується як правомірна та активна, якщо відбувається безпосередня реалізація прав і свобод. А діяльність державних органів проявляється через здійснення функцій – охорони, захисту, контрольної, правозастосовної функції тощо.

В той же час державне управління характеризується своїм внутрішнім виразом – тобто державне управління здійснюється по відношенню до системи органів і установ держави, об'єктів права власності держави. Об'єктом державного управління є сам апарат держави, який в свою чергу побудований і призначений для того щоб в якості зовнішньої функції здійснювати публічне адміністрування, надаючи таким чином публічно-сервісну послугу суспільству, яке створило цю державу і бенефіціаром та носієм влади щодо якої воно є [1, с. 46].

Таким чином, публічне адміністрування та державне управління не є антагоністичними поняттями, які взаємовиключають одне одного. Діалектичний підхід дозволяє зробити висновок про те, що використання категорії «державне (публічне) управління» є характерним для внутрішніх процесів державного апарату, тобто це адміністративно-управлінські відносини між самими суб'єктами владних повноважень. А поняття «публічне адміністрування» більшою мірою стосується відносин між суб'єктами владних повноважень (публічною адміністрацією) та громадянами (а також іноземними громадянами та особами без громадянства), і полягає у наданні адміністративних послуг та вирішенні адміністративних справ з метою забезпечення реалізації та захисту прав фізичних осіб (зовнішні відносини публічної адміністрації).

Суб'єктами публічного адміністрування є суб'єкти владних повноважень, а об'єктом виступають певні суспільні відносини, які потребують адміністративного втручання, тобто застосування норм права. В теорії виділяють три випадки, коли реалізації права недостатньо і включаються механізми правозастосування за участю публічної адміністрації:

– перший, це правовий конфлікт, тобто спір про право, коли сторони суспільних відносин не можуть дійти узгодженої позиції та потре-

бують арбітра в особі суб'єкта владних повноважень;

– другий, це необхідність посвідчення певного права, правового стану суб'єктом владних повноважень, що є найбільш поширеним випадком публічного адміністрування суспільних відносин та відбувається шляхом надання адміністративних послуг (видача або заміна паспорту, митне оформлення, реєстрація суб'єкта підприємницької діяльності, оформлення та видача ліцензії тощо);

– третій, це вчинення правопорушення, що має наслідком притягнення особи до юридичної відповідальності.

Змістом публічного адміністрування є взаємні права та обов'язки суб'єкта владних повноважень та особи, яка звертається до публічної адміністрації щодо вирішення її адміністративного питання. Причому для суб'єкта владних повноважень діє спеціально-дозвільний режим правового регулювання, тобто дозволено лише те, що прямо передбачено нормативно-правовим актом, а для особи-суб'єкта звернення діє загально-дозвільний режим, тобто дозволено все, що не заборонено нормативними приписами. Проте, для обох суб'єктів обов'язковою є правова процедура розгляду та вирішення адміністративного питання, що регулюється нормами адміністративно-процедурного права.

Слід зазначити, що Верховна Рада України 17.02.2022 прийняла Закон України «Про адміністративну процедуру», проте набрання чинності вказаним законом відбудеться лише 15.12.2023 року [5].

Цим Законом врегульовано відносини органів виконавчої влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, інших суб'єктів, які відповідно до закону уповноважені здійснювати функції публічної адміністрації, з фізичними та юридичними особами щодо розгляду і вирішення адміністративних справ у дусі визначеної Конституцією України демократичної та правової держави та з метою забезпечення права і закону, а також зобов'язання держави забезпечувати і захищати права, свободи чи законні інтереси людини і громадянина [5].

М. Жуков вірно зазначає, що основною метою вказаного Закону є встановлення чітких

правил взаємодії органу державної влади та громадянина, юридичної особи, які вступають у відносини. Наприклад, дія Закону про адміністративну процедуру буде поширюватися на відносини, що виникають стосовно отримання паспорта, дозвільних документів, реєстрації бізнесу і громадських об'єднань, оформлення земельних ділянок, прав на майно (квартиру, будинок, транспортний засіб), отримання субсидій та інше [6].

Таким чином, в національній правовій системі створено правові засади для здійснення публічного адміністрування, проте про ефективність реалізації вказаного закону можна буде говорити лише після набуття ним чинності та практичного застосування в повсякденній діяльності органів публічної адміністрації.

Враховуючи вищезазначене, публічне адміністрування у сфері формування та функціонування суддівського корпусу України доцільно умовно розділити на два напрями (підвиди).

Перший, це публічне адміністрування у сфері формування суддівського корпусу, в процесі якого виникають відносини між органами публічної адміністрації (Вища кваліфікаційна комісія суддів України, Вища рада правосуддя, Національна школа суддів України) та громадянами, які виявили бажання стати судьями та стали учасниками відповідних конкурсних процедур – набули статусу кандидатів на посади суддів.

Другий, це публічне адміністрування у сфері функціонування суддівського корпусу України, що характеризується більше управлінськими відносинами між органами публічної адміністрації (Державна судова адміністрація України, ВКС України, Вища рада правосуддя, Дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя) та судьями, працівниками апаратів судів, посадовими особами Служби судової охорони, які також є суб'єктами владних повноважень.

Таким чином, в другому випадку більшою мірою застосовується публічне управління, а не публічне адміністрування, хоча публічне

адміністрування у сфері функціонування суддівського корпусу України включає, зокрема, надання відповідних послуг громадянам працівниками апаратів судів.

Висновки. Проведене дослідження поняття публічного адміністрування у сфері формування та функціонування суддівського корпусу України дає можливість сформулювати висновок про те, що публічне адміністрування по суті є регламентованою правом діяльністю публічної адміністрації, тобто комплексом послідовних юридично значущих дій суб'єктів владних повноважень, спрямованих на реалізацію публічних та приватних цілей (інтересів) учасників правовідносин.

Крім того, публічне адміністрування є складним механізмом реалізації управлінських функцій держави суб'єктами владних повноважень, наділеними для цього відповідною компетенцією згідно із чинним законодавством.

Поняття «публічне адміністрування» більшою мірою стосується відносин між суб'єктами владних повноважень (публічною адміністрацією) та громадянами (а також іноземними громадянами та особами без громадянства), і полягає у наданні адміністративних послуг та вирішенні адміністративних справ з метою забезпечення реалізації та захисту прав фізичних осіб (зовнішні відносини публічної адміністрації).

Таким чином, публічне адміністрування здійснюється більшою мірою у сфері формування суддівського корпусу України (відносини між громадянами та відповідними органами публічної адміністрації), а в процесі забезпечення функціонування суддівського корпусу більшою мірою застосовується публічне управління (внутрішні відносини між суб'єктами владних повноважень органів судової влади).

Перспективність подальшого дослідження даної теми обумовлена необхідністю формулювання пропозицій щодо удосконалення національного законодавства та юридичної практики у даній сфері суспільних відносин.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Бінько І. Публічне управління і публічне адміністрування: співвідношення понять. *Вісник АПСВТ*. 2020. № 3-4. С. 41-47. Режим доступу: https://www.socosvita.kiev.ua/sites/default/files/Visnyk_3-4_2020-41-47.pdf
2. Жукова Є.О. Публічне адміністрування та державне управління: особливості співвідношення. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2022. № 2. С. 137-140.

3. Вольська О. Публічне управління як системне явище в сучасному суспільстві. *Таврійський науковий вісник. Серія: Економіка*. 2020. № 3. С. 15-20.

4. Шура Н.О. Принципи публічного адміністрування як регулятори соціально-економічних процесів у національній економіці. *Глобальні та національні проблеми економіки. Миколаївський національний університет ім. Сухомлинського*. 2016. Випуск 14. С. 260-263. Режим доступу: <http://global-national.in.ua/archive/14-2016/54.pdf>

5. Про адміністративну процедуру: Закон України від 17.02.2022 № 2073-IX. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text>

6. Жуков М. Закон про адмінпроцедуру: аналіз документа і ключові переваги для фізичних і юридичних осіб. Асоціація правників України. Режим доступу: <https://uba.ua/ukr/news/8805/print/>